

— А тя самата е остарѣла за този свѣтъ, който дефилира изъ Царя, нѣ вижъ го!

Азъ настоявамъ, че именно тази, още запазена любовъ къмъ романтичното отъ старо време у насъ е най-сигурния бѣлегъ, че ние не вървимъ съ времето си. Но Митю не е съгласенъ.

— Не е това, не е! — повтаря той и прибавя. — Първата хубава книга тази година ми е *Николка Прасковата*, отъ Роланъ. Азъ я държа на нощната масичка отъ единъ месецъ и сигурно ще я препрочета още три пѣти.

И той почва да ми разправя за хубавата книга, за славния герой, истински мжжъ, епикуреецъ и оптимистъ, разпростира се на дълго, за срѣднитѣ вѣкове, за възраждането и тогавашната архитектура, умѣло вмѣкната въ книгата отъ Роланъ.

Най-после ние решаваме да се отбиемъ у поетесата Дана Динова, която живѣе наблизо. Въ нейната неголѣма стая, подредена съ тънъкъ вкусъ, просто, съ български килимчета, тъкменици, бродерии, ниски столчета, полички съ хубави книги, е много уютно.

Тръгваме. Предъ насъ върви нѣкакъвъ иноземенъ попъ, съ изгорѣло, мазно лице и лѣскави очи. Когато влизаме въ дворчето на Динова и звѣнимъ да ни отворятъ, попътъ влиза подире ни и, като се запознава безцеремонно съ насъ, предлага да подпомогнемъ нѣкакъвъ храмъ, който билъ унищоженъ въ Персия.

— Вие каква народностъ сте? — пита Митю.

— Азъ съмъ сръбска народностъ — отвърща той — Отъ далеко сме! Служиме на Господа...

Но въ неговото лице, нѣма нищо свѣто, и дори добродѣтелно. Вижда ми се обикновенъ смукачъ на алкохолъ, навѣрно твърде склоненъ и къмъ изящния полтъ.

Митю го пита за Русия, за болшевикитѣ, той хваща расото си и го отърсва.

— Противъ Бога сж тѣ, противъ църквата и семейството, — съска съ умраза той, — но единъ день Господъ... Господъ!... Единъ день народътъ самъ ще стане и ще пита де е Господъ? Взехте ни църквитѣ, разтурихте семействата, но не може да се живѣе. Дайте ни пакъ вѣрата, дайте ни Господа и църквитѣ... Па върнете жената въ кѣщи, да не стои на улицата...

Ние, за да се отървемъ най-после отъ неговата досадна словоохотливостъ се обръщаме и звѣнимъ още по-усърдно, ту Митю, ту азъ. Попътъ си тръгва да събира и отъ други лепти за погасналитѣ огнища. Ние отново звѣнимъ. Звѣнимъ